

A lustaság erénnyé válik

Pugliai népmese

Volt egyszer egy nagyon szép, de lusta lány, oly nagyon lusta volt, hogy még a munka gondolata is halálra ijesztette.

Ahelyett, hogy kendert vagy gyapjút font volna, mint az ő korában lévő lányok, ő órákig az ablakában volt, és nem csinált semmit.

Az édesanyja folyamatosan szidta, de mintha a falnak beszélt volna.

Egy napon a szegény asszony nem bírta tovább, elővett egy botot és elkezdte verni a lányt istenigazából.

Ez olyannyira sírt és kiáltozott, hogy nagy messzire is hallani lehetett.

A közelben haladt a hintájával egy herceg, meghallotta ezt a kiabálást, lezállt és szétnézett az udvaron, melyen a két nő volt, és megkérdezte az édesanyját, hogy miért veri ilyen módon a leányát.

A szegény asszony, hogy ne szégyenítse meg a lányát egy idegen előtt, ezt mondta:

– Uram, ő nem csinál mást, csak fon éjt nappalá téve. De én szegény vagyok, nincs elég gyapjúm és kenderem, amennyi neki kellene!

A herceg, akit elkápráztatott a lány szépsége, ezt válaszolta:

– Hagyd, hogy a palotámba vigyem. Ott annyi gyapjú és kender van, amennyit akar. Annyit fonhat, amennyit akar.

Az édesanya beleegyezett, és a herceg fölsegítette a lányt a fogatra.

A palotába érve egy olyan szoba bejárata elé vezette, amely tele volt gyapjúval, és mondta:

– Ha neked három nap alatt sikerül ezt mindet megfonnod, akkor feleségül veszek.

Magára hagyta és elment.

A lány a gyapjúhegyet látva, magában ezt mondta:

„Nem éri meg egyáltalában azt a fáradságot, hogy én dolgozni kezdjek: úgyse sikerülne nekem három nap alatt az összes gyapjút megfogni.”

Sóhajtott, majd a levegőbe bámult, természetesen semmittevően, ahogyan a szokása volt.

A harmadik nap végén kopogott az ajtón a herceg, kinyitotta, majd látta, hogy a lány nemhogy elkészült volna, hanem még el se kezdte a munkát, felkiáltott:

– Miért nem fontad meg a gyapjút?

– Mert édesanyám hiányzik, annyira szomorú vagyok, hogy egy ujjamat sem tudom megmozdítani! – válaszolta a ravasz róka, és könnyek szöktek ki a szeméből.

A herceg meghatódott, és ezt mondta:

– Nagyszerű leány vagy. Csakhogy én a szavamat nem fogom visszavonni: ha nem fonod meg az összes gyapjút három nap alatt, nem veszek feleségül. Rajta, siess, kezd a munkát. Még három napot adok neked.

És elment.

A leány sírva kinézett az ablakon, és látott három asszonyt ott menni: az elsőnek a lába volt kövér és dagadt, annyira, hogy minden lépés fáradságot okozott, a másodiknak a szája ki volt fordulva és lefittyent, a harmadiknak az ujjai voltak bütykösek.

Amint arra fordultak, látták a síró lányt, és kérdezték:

– Mi történt veled, szép leány?

– A herceg azt a feladatot adta, hogy egy hegynyi gyapjút fonjak meg három nap alatt – válaszolta könnyek között –, és ha nem teszem, akkor nem lehetek a felesége, mint ahogy ígérte.

– Ha megígéred, hogy meghívsz minket az esküvődre – válaszolták ők hárman –, megfoujuk a gyapjúdát.

A lány azt mondta nekik, hogy lépjenek be, és megígérte, hogy biztosan meghívja őket az esküvőre.

Ők rögvest dolgozni kezdtek, és hihetetlen gyorsan fontak, annyira, hogy a gyapjúhegy szemlátomást csökkent.

A herceg nem várt három napot, korábban meg akarta nézni, mit csinál az ő jövődóbelije. Kopogott az ajtón az első nap elteltével, és kérdezte, hogy beléphet-e. A lány elrejtette a három asszonyt a gyapjúba, és megmutatta neki a kész munkát.

– Nagyszerű, remek! Folytasd így – mondta –, és én betartom az ígéreteimet.

A harmadik nap végére a munka befejeződött.

– Emlékezz az ígéretedre! – mondta a három asszony, és elmentek.

A herceg rögtön előkészítette az esküvőt, biztos volt benne, hogy ez a lány a legszebb, a legerkölcösebb a világon, tele van munkakedvvel, és nagyon szereti az édesanyját; ez nagyon derék.

Az esküvő előestéjén a lány ezt mondta neki:

– Uram, én az ünnepre szeretném meghívni a három nénikémet, ők nagyon szerettek engem, mikor én kicsi voltam.

– Tedd úgy, ahogyan akarod – mondta a herceg.

Így másnap a nagy tekintélyű asztalnál ült a három ronda asszony is, annyira csúnyák voltak, hogy a férj nem tudta megállni, hogy meg ne kérdezze:

– Hogyan lehet az, hogy mindháromtoknak annyira kellemetlen a külseje?

Utána az elsőhöz fordult, kérdezte:

– Hogyan lehet a lábad ennyire dagadt?

– A motolla erős mozgatása miatt! – válaszolta még kínosabban vonszolva a dagadt lábát.

Közelebb lépett a másodikhoz, és megkérdezte:

– Miért van ilyen lelógó ajkad?

– A szál örökös nyálazása miatt – válaszolta még jobban lefittyesztve az ajkát.

Közelebb lépett a harmadikhoz, és kérdezte:

– Hogyan lehet tele a kezed bütykökkel?

– A gyapjú felcsavarása miatt – mondta, és még jobban az orra elé helyezte.

A herceg összeráncolta a homlokát, és felkiáltott:

– Akkor a sok fonás valóban ártalmas! Igaza volt a feleségem mamájának, hogy bántalmazta, mikor ő lány volt, mert nem akart más csinálni, csak reggeltől estig fonni.

A felesége felé fordult, és azt mondta:

– Szeretlek, mert jó vagy és erkölcsös, és még milyen szép. Nem akarom, hogy te is olyan légy, mint a nénikéid, ettől a perctől teljesen megtiltom neked a kender, len, gyapjú vagy bármilyen más dolog fonását.

– Engedelmeskedem neked, férjem – válaszolta a lány.

Ettől a naptól fogva a lusta úgy élt, ahogyan mindig is szeretett volna, anélkül hogy valaki megszidta volna.

Több alkalommal is a kastélyba hívatta a három álnénikét, hogy a férj sose felejtse el a félelmét és a tilalmat, de nem volt erre szükség.

A herceg nagyon elégedett volt a lánnyal, és teljesen biztos volt benne, hogy ő vette el a legeredelmesebb és legerényesebb lányt a világban.

Tusnádý Mária fordítása

NE KÍVÁND FELEBARÁTODAT